

Mariona Fernández

BURANUNA
Cançó d'argila

KARWÁN

serteixí

BURANUNA
Cançó d'argila

*Les bèsties van arribar i es van sadollar d'aigua,
i també el mateix Enkidu, el nascut a la muntanya.*

*S'alimentava d'herbes com les gaseles,
s'arremolinava amb el bestiar a l'abeurador,
se sadollava d'aigua amb les bèsties.
Shamhat el va mirar, l'home salvatge,
el mascle ferotge que es troba al mig de l'estepa.*

*«És ell, Shamhat, despulla el teu pit,
obre el teu sexe, que prengui els teus encants.
No tinguis por, pren el seu alè;
ell et veurà i se t'arrambarà.*

*Treu-te el vestit, que jegui al teu damunt,
fes-li a l'home salvatge allò que saben fer les dones;
(durant) la seva passió et murmurarà,
se li revoltarà el ramat que havia crescut amb ell.»*

*Shamhat es va afluir la túnica,
va obrir el seu sexe i el va prendre amb els seus encants,
no va tenir por i li va prendre l'alè,
es va treure el vestit i ell va jeure al seu damunt.*

*Li va fer a l'home salvatge allò que saben fer les dones;
(durant) la seva passió li murmurava.
Durant sis dies i set nits Enkidu va mantenir l'erecció i va
estar copulant amb Shamhat.*

*Després d'haver gaudit dels seus atractius,
va dirigir la seva atenció cap al seu ramat.
En veure'l a ell, Enkidu, les gaseles van fugir,
les bèsties de l'estepa van fugir de la seva presència.*

*Enkidu havia arruïnat el seu cos pur,
les seves cames estaven quietes mentre marxaven les seves
bèsties.*

*Enki[du] estava dèbil, no podia córrer com abans,
però havia adquirit enteniment, profunda intel·ligència.*

*Va tornar i es va asseure als peus de la Diferent,
va mirar la cara de la Diferent,
i tot allò que la Diferent li va dir, les seves orelles ho van
escoltar.*

[La Diferent] es va dirigir a Enkidu tot dient:

*«Tu ets bell, Enkidu, tu ets com un déu.
¿Per què rondes per l'estepa amb els animals? [...]»**

**Poema de Gilgamesh*

(Segons els manuscrits en llengua accàdia dels mil·lennis II i I aC).
Tauleta I, versos 173-208.

Traducció de l'accadi de Lluís Feliu i Adelina Millet. (Barcelona:
Adesiara, 2022).

I
BURANUNA

LA MORT D'ENKIDU

Enkidu, com els cedres, havia mort. La notícia va arribar dies després del meu naixement. Shamhat, la meva mare, m'explicaria anys més tard que aquella mateixa nit vam fugir del temple i ens en vam anar de la ciutat.

No surto a la famosa llegenda de Gilgamesh. Ningú no va preguntar mai més per nosaltres. El meu nom, Buranuna, no es llegeix en cap tauleta; és més, després de la mare, ningú més l'ha dit.

Caminàrem per l'estepa i vam tornar al bosc d'Enkidu, el meu pare, i vaig aprendre el món del qual era part. Avui, mil·lennis després, encara m'espero allà. M'espero al riu que pertanyo, dormo al bosc que vull ser. M'amago al fons de tot de la cova i sé que Enkidu em protegeix el son.

Des que em vaig quedar sola travessant el temps, intento sense sort que els animals m'acullin. Ja no els fa por aquesta estranya que soc, però una frontera, que sembla lleu i no ho és, ens separa.

Són les meves paraules, i no puc no haver-les après.

Però espero. Hereva del món anterior, guardiana de l'oblit que som, visc arraulida al centre més pur de cada criatura humana. Allà esperem, animals i jo, que cada cova, cau o niu ho sigui d'una ànima oblidadissa que no sap que va saber, que no es recorda d'ella mateixa.

Com els anells del cedre, les capes que revesteixen el nostre origen neixen en cada generació, creixen paraula rere paraula. Allò primordial es torna invisible, perquè l'arbre que som és impenetrable. Atresorem un origen cada vegada més llunyà, més fosc, més amagat. Un origen en extinció. Ens dona vida un cor remot.